శ్రీ రమణ జ్యోతి

సంపుటి-44 సంచిక - 1 హైదరాబాదు జనవరి, 2024 పేజీలు - 52 రూ. 10/- సంవత్సర చందా : రూ. 100/-

SRI RAMANA JYOTHI

Vol - 44 Issue - 1 Hyderabad January, 2024 Pages - 52 Rs. 10/- Annual Subscription Rs. 100/-

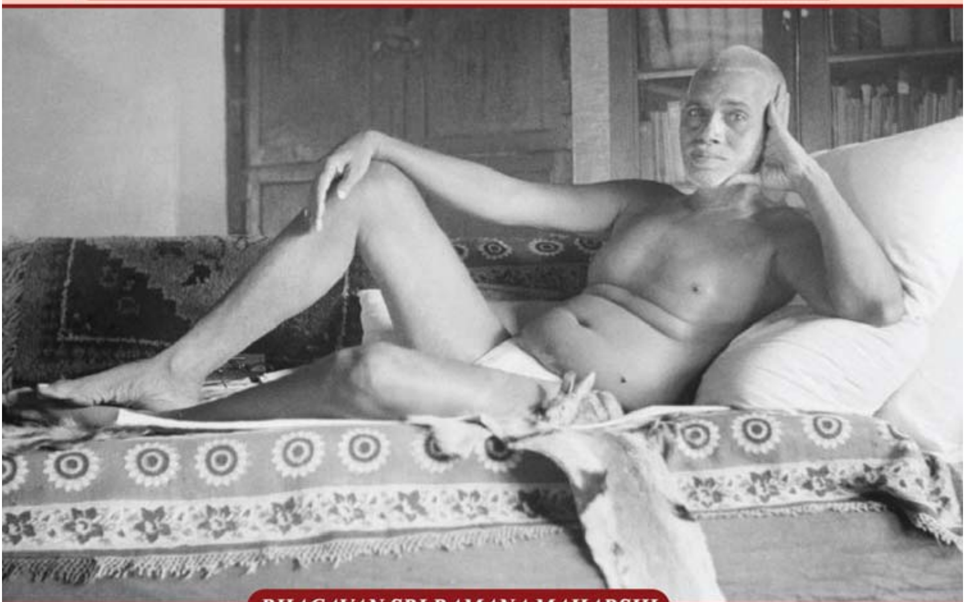

BHAGAVAN SRI RAMANA MAHARSHI

ARUNACHALA HILL (అరుణాచల గిరి)

స్మరణమా త్రముననె పరముక్తి ఫలద । కరుణామృ తజలధి యరుణాచ లమిది ॥

శ్రీ రమణ జ్యోతి
డిశంబర్ 2023
ఈ సంచికలో ...

Sri Ramana Jyothi
January 2024
IN THIS ISSUE ...

Sri Ramana Jyothi wishes its readers a very happy, prosperous and joyful New Year 2024

1.	**డా॥ కే.యస్. గారి 114వ ప్రవచనం**	డా॥ వి. రామదాస్ మూర్తి	3
2.	**శ్రీ భగవాన్ రమణమహర్షి స్మృతులు (శ్రీ దేవరాజ ముదలియార్)**	జి. శ్రీహరిరావు	12
3.	**శ్రీ రమణాశ్రమం ప్రెసిడెంట్‌గా ఆనంద్ రమణన్ గారి ప్రసంగం**		12
4.	**గణపతికి చికిత్స చేసిన బగళాముఖి**	రేణుక అయ్యల సోమయాజుల	15
5.	**శ్రీ భగవాన్ నా జీవితంలోకి ఎలా ప్రవేశించారు?**	జలంధర్	15
6.	**శ్రీ రమణ మహర్షి భక్తాగ్రేసరులు**	మల్లాది ఫణిమాల	26
7.	Bhishma and Uttarayana	Dr K Subrahmanian	30
8.	Ashtavakra Gita 20	V Krithivasan	35
9.	Remembering Bhagavan	TR Kanakammal	39
10.	Kowpinavantah Khalu Bhagyavantah	Suri Nagamma	41
11.	Surrender to Sri Bhagawan	Devaraj Mudalair	44
12.	A Petition	Sneha Choudhury	46
13.	A Look at Human Functioning	NS Ram Mohan	49

Events in Sri Ramana Kendram in January 2024

1. Satsang - Every Sunday - 9.00 - 10.45 a.m.
2. 11th - Dr. K.S. Remembrance day - 6.00 - 7.30 p.m.
3. 24th - Punarvasu Satsang - 6.30 - 7.30 p.m.
4. 3rd Sunday - Meditation - 9.00 - 10.45 a.m.

© Copyrights of all the material used from Sri Ramanasramam publications in Sri Ramana Jyothi either in excerpted form, translated form or serialised form totally belong to Sri Ramanasramam, Tiruvannamalai.

శ్రీ రమణజ్యోతి వ్యవస్థాపకులు: కీ॥శే॥ డా॥ కె. సుబ్రహ్మణియన్
(వ్యవస్థాపక అధ్యక్షులు, శ్రీరమణకేంద్రం)

ప్రార్థన

డా॥ కే.యస్. గారి 114వ ప్రవచనం

అనువాదం: డా. వి. రామదాస్ మూర్తి

ప్రార్థన చేయడమన్నది మనకు తెలిసిన విషయమే. మనం ప్రార్థన ఎందుకు చేస్తాం? మనం కోరుకునేది దేవుడు యిస్తాడని ప్రార్థన చేస్తాం. మనకు ఆసక్తి వున్నది మనకు లభించాలని ఉద్దేశం. మనం నిస్సహాయులైన సమయాల్లో, జబ్బున పడినప్పుడు, బిడ్డకు బాగులేకపోయినప్పుడు ప్రార్థిస్తాం. పరిస్థితి అదుపులో లేనప్పుడు, మరేమీ చేయలేనప్పుడు ప్రార్థన వైపు మళ్ళుతాం. కొన్ని మనంతట మనం చేయలేం. ఊళ్ళోని మంచి డాక్టరు మనకు తెలిసి వుండ వచ్చు. పిలుద్దామంటే ఫోన్ పని చేస్తుండక పోవచ్చు, లేదా ఆయన ఊళ్ళో లేకపోవచ్చు. అందుబాటులో లేకపోవచ్చు. ఎలాగో ఒకలాగ కాపాడమని దేవునిని ప్రార్థిస్తాం. తీవ్రమైన పరిస్థితి నుండి బయటకు తెమ్మని, మనశ్శాంతిని యిమ్మని కోరుకుంటాము. పూజ, జపాలన్నవి మనకు తెలిసిన మార్గాలు.

మనకు వీలుకానప్పుడు సమస్యను పరిష్కరించమని దేవుడిని ప్రార్థిస్తాం. కాని కొన్ని సమయాల్లో భగవంతుడు మన ప్రార్థనలను ఆలకింపక పోవచ్చు. ఫలించినప్పుడు ఎంతో సంతోషపడి కృతజ్ఞతలు తెలుపుకుంటాం. దేవాలయాలకు వెళ్ళడం, దానాలు చేయడం ద్వారా కృతజ్ఞతను తెలియజేస్తాం. నేను ప్రార్థించడం, లేదా యీ పని చేయడం వల్ల పరిస్థితి నుండి రక్షింపబడ్డానని

ఇతరులతో చెప్పుకుంటాం. కొందరు అది యాదృచ్ఛికంగా జరిగి వుండ వచ్చునని లేదా అది అద్భుతమని అనవచ్చు. మన విషయంలో అలాంటి అద్భుతాలు జరగాలని కోరుకుంటాం. ప్రతిసారి కోరికలు తీరకపోవచ్చు. మనకు అలా జరగకపోతే, ఎందుకని అనుమానం వస్తుంది. దానికి ఎవరూ జవాబు చెప్పలేరు.

భగవంతుడు అన్ని చోట్లా వున్నాడు. ప్రతీదీ ఆయన యిచ్ఛ ప్రకారమే జరుగుతుంది. కాని మన రోజువారీ కార్యక్రమాలలో ఆ విషయాన్ని నమ్మము. పూజగది బయట కూడ ఎన్నో చేయవలసి వుంటుందన్న అభిప్రాయం ఏర్పడుతుంది.

కోరికలు ఫలించనప్పుడు దేవుడు మన పక్షాన లేడనుకుంటాం. కొన్ని సందర్భాలలో అలాగ జరగడంతో మన నమ్మకం సన్నగిల్లు తుంది. అలాంటప్పుడు దేవుడు కాకుండ యితరుల మీద ఆధారపడడం మొదలు పెడతాం. దేవుని కంటే యితరులను తృప్తి పరచడం సులభమన్న అభిప్రాయానికి వస్తాం. మనం అనుకున్నది యివ్వడంలో దేవుడు కొంతమేరకే సహాయపడతాడా అనుకుంటాం.

హృదయపూర్వకమైన అర్పణ

ప్రార్థన చేసినప్పుడు ఏమి జరుగుతుంది. ప్రార్థన కోరిక తీరడం కోసమే నయినప్పటికీ, హృదయపూర్వకంగా ప్రార్థించినప్పుడు వినమ్రతను బట్టి మనం ఆ ఉన్నత శక్తికి పూర్తిగా అర్పించు కుంటాం. మన కోరికలు అన్నీ తీరకపోవచ్చునన్న విషయం అనుభవాన్ని బట్టి తెలుసుకుంటాం. ఒక కష్టమైన పరిస్థితిలో

పడతాం. వాంఛించినవి అన్నీ తీరనప్పుడు దేవుడిని ఎందుకు ప్రార్థించాలి? ఇది ఒక పెద్ద ప్రశ్నగా తయారవుతుంది. యాంత్రికంగా కాకుండ మనసారా ప్రార్థన చేస్తే, మనం ఒక ఉన్నత శక్తి అండలో వుంటామన్నది తెలిసివస్తుంది.

ఉదాహరణకు మనం ఈ రోజున ఒక ఉత్తరం తపాలాలో వేస్తాం. అది ఆ రోజే చేరవచ్చు, ఒకటి, రెండు రోజులకో, ఒక వారం తరువాతనో చేరవచ్చు, లేదా అసలు చేరక పోవచ్చు. ఎక్కడో వుండి పోవచ్చు. దీన్ని గురించి మనం ఏమీ చెప్పలేము. అవసరమైనప్పుడు మన డాక్టరు టెలిఫోన్ ఎందుకు పనిచేయకుండ పోవాలి? అలాంటప్పుడు మన అల్పులం మాత్రమేనని మన నిస్సహాయత తెలియవస్తుంది. మన ప్రార్థనలు ఎల్లప్పుడూ ఫలించక పోయినప్పటికీ, అప్పుడప్పుడు ఆలకించబడుతున్నాయి. అంటే మన ప్రార్థనలు నిరంతరంగా సాగాల్సిందే.

ప్రార్థన ద్వారా మన అవసరాలన్నీ లభిస్తాయనుకుంటే మీరు పొరబడుతున్నారు. భగవంతుడు అకారణంగానే మన పట్ల దయాదృష్టితో వుంటాడు. కొన్ని కోరికలు ఫలించాయంటే, అది మనం అడిగినందు వల్ల కాదు. అడగకుండగనే మనకు ఎన్నో లభిస్తున్నాయి. దేవుడు దిగివచ్చి ''ఇదిగో, యివన్నీ నేను యిస్తున్నాను'' అని చెప్పడు. రెండవది, మనకు లభించిన వాటికన్నిటికీ, మనం అర్హులమా? అని భగవంతుని కృప వల్లనే లభించాయని గుర్తించాలి.

ఎవరైనా ఓ పరిస్థితిని దృష్టిలో వుంచుకుని అడగకనే యిస్తే మీరు ఎంతో సంతోషిస్తారు. అలాగే, వ్యక్తి భగవంతునిని తలచుకుంటూ, బదులుగా ఏమీ ఆశించకుండా ప్రేమిస్తే, అప్పుడు మీరు ప్రతి ఒకటి దేవుని నిర్ణయం ప్రకారం జరుగుతుందనే మానసిక స్థితిని కలిగిస్తాడు. అంటే కావలసినది లభిస్తే సంతోషం లేకుంటే దుఃఖం అన్నది వుండదు. అలాంటి హెచ్చుతగ్గులు వుంటాయి, సంపూర్ణమైన తృప్తి అన్నది వుండదు.

కృతజ్ఞత తెలపడం

నిజమైన ప్రార్థన అంటే ఆ ప్రభువును స్మరిస్తూ అలా వుండడానికి కృతజ్ఞతలు తెలపడమే. సంపద ఎంత వున్నప్పటికీ, సుఖము, శాంతి లభించవు. ఇతరులు కొన్ని సందర్భాలలో ఏదో బాధల్లో వున్నామని అనుకోవచ్చు. కాని మన వరకు ఆ ఆలోచన పెంచుకొనడం మంచిది కాదు. ఉన్న దానిని వివేకంతో ఖర్చు చేసుకుంటే తృప్తి తప్పక లభిస్తుంది. ఆనందమన్నది మన కోరికలను పెంచుకు పోవడం వల్ల కాదు, మన శక్తి సామర్థ్యాలను బట్టి, దైవకృప వల్ల లభించిన దానితో తృప్తిపడడం వల్ల లభిస్తుంది. ఇది జీవితంలోని అన్ని అంశాలకూ వర్తిస్తుంది. ప్రతీదీ భగవత్ప్రసాదమే.

చిన్న బిడ్డకు దేని గురించి గానీ తల్లిని అడగాల్సిన అవసరం వుండదు. ఆహారం మొదలుకొని అన్ని అవసరాలు తల్లి సమయానికి తీరుస్తుంది. మరి మానవ రూపంలో వున్న తల్లియే అలాగ సమర్థవంతంగా చేయగలుగుతుంటే, ఈ లోకాల్లోని అసంఖ్యాకు

లైన సంతానమైన మనల్ని ఎంత ప్రేమతో రక్షణ కల్పించగలదో ఊహించడానికి వీలు కాదు. మనం కూడ చిన్నబిడ్డ తల్లిని చూసినట్లు నమ్మకంతో చూడగలిగితే, మనకూ అంతా భగవంతుని ఇచ్ఛ ప్రకారం జరుగుతుందన్న భావన, నమ్మకం ఏర్పడుతుంది. ఏమీ కోరుకోనక్కర లేదని తెలియవస్తుంది. కాని మన పరిమితమైన మనస్సులతో అది సాధారణంగా వీలు కాదు. మనకు అవసరం లేదని, లేదా మంచిది కాదని గాని దేవుడు భావిస్తే, అది లభించదు లేదా తీసివేయబడుతుంది. నిజమైన ప్రార్థన ఏ కోరికను తీర్చమని వుద్దేశింపబడి వుండదు. ఆ మానసిక స్థితి లభ్యమైనప్పుడు లభించేదే ఉత్తమ ఆనందం.

మన ప్రార్థనల్లో భగవంతుడిని ఒక కోరిక తీరిస్తే ఫలానా మొక్కు చెల్లించుకుంటానని అంటే అది తీరదు. ఎందుకంటే అలాగ తీరుస్తూ పోతే దేవుడిని ఒక వ్యాపారిగా భావించే అవకాశం వుంది. లంచాలతో భగవంతుడిని ఒప్పించగలము అన్నది అవివేకం. హుండీలో దేనినైన సమర్పించుకుంటున్నామంటే అది కేవలం కృతజ్ఞతాభావంతో అయి వుండాలి. లేదంటే అనుకున్నది తీరని పక్షంలో హుండీని పగులగొట్టే దశకు చేరుకునే ప్రమాదం వుంది. భయం కొద్దీ అలాంటి పనిని చేయక పోవచ్చు ఏమైనప్పటికి భగవంతుని పట్ల అలాంటి భావన సరికాదని తెలుస్తోంది.

మరో వంద సంవత్సరాలు ఆలోచించినప్పటికీ, ప్రతీదీ ఇప్పటి లాగే, ఇదే రీతిలో సాగిపోతుంటుంది. దానికి జవాబు లేదు.

దుష్టులకు ధనం లభించవచ్చు, మంచివాళ్ళుబాధపడుతూ వుండవచ్చు. మనం ఒక విషయాన్ని మాత్రం ఆలోచించవచ్చు. మంచివాడనుకునే వ్యక్తి నిజంగా పేదవాడా? అతడు నిజంగా సంతోషంగా లేడా? జరిగేదేమిటంటే, మనకు వున్న దానితో సంబంధం లేకుండ, సంతోషంగా వుండగలం. సంపద మరింతగా వున్నప్పటికీ, ఆనందంగా వుండలేక పోవచ్చు. సంపదతో దీనికి సంబంధం లేదు. ఈ భావన కలిగించేది మన మనస్సు.

ధనం, బంధువులు, స్నేహితులు ఇలాంటి విషయాలు సంపద పట్ల నిర్లక్ష్య ధోరణిలో వున్న మనస్సుకు ఏవీ పట్టవు. అలాంటి ధోరణి భగవంతుని కృప వున్నప్పుడే ఏర్పడగలదు. దేనినీ వాంఛించని అట్టి భావన హృదయ కమలం వికసించిన పరిస్థితుల్లో కలుగుతుంది. అరుణాచలం అనే సూర్యుడు మనపై ప్రకాశించినప్పుడు అది జరుగుతుంది. అలాగ కృపావర్షం ఎప్పుడు కురుస్తుందని మనం అడగలేము. భగవాన్ మాత్రం అది ఎప్పుడూ కురుస్తూ వుంటుందనే అంటారు. కాని మనం పూర్తిగా శరీర సంబంధాన్ని పెంచుకున్నందు వల్ల మనకు అవగాహన లేదు. శరీర స్పృహ నశించినప్పుడు ఇక నేను అన్నది వుండదు. అందరూ ఒక్కటే.

ఉన్నది ఒక్కటే, ఒకరే

అసలు కావాలని అడగడానికి, మరొకరు ఇంకెవరో వుండాలి, శరీర స్పృహ లేని పరిస్థితుల్లో నీవే అంతా, నీవు వేరుగా ఒక వ్యక్తివి కావు. అంతా, అందరూ, నీవే అయినప్పుడు ఎవరూ, ఏదీ

ఇవ్వడానికి వుండరు, అంతా నీ దగ్గరే వుంది, ఏమీ లేదు కూడ ఇంక ఏమైనా వున్నది అన్న సమస్యే రాదు. వున్నది ఆనందం ఒకటే. పోటి అన్నది లేదు, కోరడం అన్నది లేదు. ఆ ఏకీభావం భగవంతుడు దయ చేస్తాడు. 'సాధన', 'సాధ్య' అన్నవి మాయమవుతాయి. బాధ అన్నది ఒకటి కంటే ఎక్కువ వున్నప్పుడే. ఇదే అద్వైత భావన. వ్యక్తిత్వమన్నది లేకుండ మనసు ఆత్మలో లీనమవుతుంది. గాఢనిద్రలో అనుభవించే స్థితి ఏర్పడుతుంది. అప్పుడు ఏ రకమైన కోరికలూ వుండవు. పరమానంద స్థితి, నేను, నాది అన్న భావన నశిస్తుంది.

భసితామల నిటిలాదిమ సకలావయవౌఘం,
హసితన్యతి పరిభర్త్సిత హరిణాంగమయూఖమ్,
స్వకరార్పిత తృణఖాదన పరిపోష భృదేణం,
కరరాజిత కరకం యతి సముదాయ ధురీణం.

మూలం: శ్రీ రమణాశ్రమ లేఖలు

శ్రీ భగవాన్ రమణమహర్షి స్మృతులు

(శ్రీదేవరాజ ముదలియార్)

(గత సంచిక తరువాయి)   అనువాదం: జి. శ్రీహరిరావు

వెంటనే నా కోసం కబురుపెట్టి హాలు బయట ఉన్న నన్ను కలుసుకొని, “డాక్టర్లు పరీక్ష చేస్తున్నప్పుడు లోపల వుంటారా? అని నన్ను అడిగారు. నేను నిరాకరించాను.

డా॥ గురుస్వామి ముదలియారు గారిని తీసుకురావడంలో నా పాత్ర కొంత వున్నది కాబట్టి వారు పరీక్షిస్తున్నప్పుడు, నేను కూడ వుండాలనేది శ్రీ భగవాన్ ఉద్దేశము. శ్రీ భగవాన్ ప్రతి చిన్న విషయంలోనూ తమ ఆదరాన్నీ, ఉదారతనూ ప్రదర్శించేవారు. ఎవరినీ మరిచిపోయేవారు కాదు. వాళ్ళకు అర్హత వున్నదా, లేదా అన్నది శ్రీ భగవాన్ ఎప్పుడూ పట్టించుకునేవారు కాదు. ఆ మాట కొస్తే నిర్బలులూ, నిస్సహాయులూ అయిన భక్తుల పై శ్రీ భగవాన్ కరుణ ఎక్కువగా వుండేది.

వైద్య నిపుణులు ఇంకొక ఆపరేషన్ అవసరమని నిర్ణయించారు. ఆ ఆపరేషన్ డిశంబర్ 19, 1949లో జరిగింది. ఆ పుండు మానే లోపునే చంక కింద యింకొక పుండు లేచింది. ఆపరేషన్ అయిన పుండు కంటే యింకా ఉధృతంగా పెరిగి పోయింది. వ్యాధి పెరిగి పోతుంది. రోజురోజుకూ శ్రీ భగవాన్ బలహీనపడి పోతున్నారు. ఫిబ్రవరి నెలవచ్చేసరికి కొద్ది నెలలలో అంతిమ ఘడియలు సమీపించాయని తెలిసిపోయింది. నెలలు,

వారాలే అనిపించింది నిజానికి. కాని కొందరికి ఏదో అద్భుతం జరిగి శ్రీ భగవాన్ మనకు దక్కుతారు అనే ఆశ యింకా మిణుకు మిణుకుమంటున్నది. కానీ, అలాంటి అద్భుతమేమీ జరగలేదు. ఆ మహామ్మారి తన పని తాను చేసుకు పోయింది. ఏప్రిల్‌లో వ్రణ ప్రమాణం చాలా పెరిగి పోయింది. డాక్టరుగారు భరించలేని బాధ, నెప్పి వుంటాయని వివరించారు. కానీ శ్రీ భగవాన్ ముఖంలో బాధ చిహ్నాలేమీ కనిపించేవి కావు.

ఏప్రిల్ 13న రాత్రి నుండి, ఆయన పరిస్థితి ప్రమాదకరమని తెలిసిపోయింది. 14వ తారీఖున కూడ తమ దర్శనం ఆగకూడదని ఆదేశించారు శ్రీ భగవాన్. మేమందరమూ, వారున్న చిన్న గది (నిర్వాణ గది) ముందు బారులు తీరి నుంచొని, 14వ తారీఖు వుదయం వారి దర్శనం చేసుకున్నాము. అలాగే తిరిగి సాయంకాలం 6.30 గం॥లకు మళ్ళీ దర్శనం చేసుకోగలిగాము. శ్రీ భగవాన్ 1950 ఏప్రిల్ 14వ తారీఖు సాయంత్రం 8 గంటల 47 నిమిషాలకు మహా సమాధి లోనికి వెళ్ళిపోయారు. సరిగ్గా అదే సమయానికి, కొన్ని గజాల పొడుగున్న ఒక తోకచుక్క ఆకాశంలో నైరుతి దిక్కున మెరుపులాగా కనిపించి ఉత్తర దిశగా పయనించి, అరుణాచల శిఖరం వెనుక అదృశ్యమైపోయింది. కాంతిపుంజమైన శ్రీ భగవాన్ కాంతిస్తంభమైన శ్రీ అరుణాచలంలో లీనమైపోయారు. - సమాప్తం.

(ఈ రచన శ్రీ రమణాశ్రమము ద్వారా ప్రచురింప బడిన 'మై రికలక్షన్స్ ఆఫ్ భగవాన్ శ్రీ రమణ మహర్షి' అనబడే గ్రంథము నుండి అనువదింపబడినది.)

శ్రీ రమణాశ్రమం ప్రెసిడెంట్‌గారు ఆనంద్ రమణన్ గారి ప్రసంగం

భగవాన్ శ్రీ రమణ మహర్షి యొక్క శ్రీ రమణాశ్రమ శత జయంతి శుభప్రదమైన వేడుకల సందర్భంగా నన్ను ఉపన్యసించ మని ఆహ్వానించిన నెహ్రూ స్మారక మ్యూజియం, గ్రంథాలయం వారికి నా కృతజ్ఞతలు.

నా భాషణలో రెండు భాగాలుంటాయి. 1. జాతీయ జాగృతికి రమణ మహర్షి యొక్క ఎనలేని పాత్ర. 2. భారతీయ ఆధ్యాత్మిక పారంపర్యత కొనసాగింపులో రమణ మహర్షి యొక్క అసాధారణ పాత్ర.

ప్రఖ్యాత మానసిక శాస్త్రవేత్త కార్ల్ జంగ్ యిలా అన్నారు: "శ్రీరమణులు ఈ భరత భూమి యొక్క అసలైన పుత్రులు. భారతావనిలో ఆయన ఒక తెల్లటి ఆకాశంపై అతి తెల్లనైన బిందువు. శ్రీ రమణ మహర్షి యొక్క జీవితం, బోధలలో భారత దేశం యొక్క అతి పవిత్రత మనకు కానవస్తుంది. అది యుగయుగాల శ్రీ రమణ మహర్షి యొక్క జీవితం, బోధలు భారతీయులకే కాదు పాశ్చాత్యులు కూడ తెలుసుకొనవలసిన ముఖ్య సందేశం.

శ్రీ రమణ మహర్షి నిజంగా ఏ లౌకిక వాసనలు లేని ఋషి, అసమానమైన పరిశుద్ధ యోగి, పవిత్ర గ్రంథాలలోని నిత్య శాశ్వతత్వం యొక్క మూర్తీభవించిన స్వరూపం. శ్రీ రమణ మహర్షి వంటి ఆధ్యాత్మిక జ్ఞాని ఈ భూమిపై ఎంతో అరుదుగా అగపడతారు. కాని అలాంటిది జరిగినప్పుడు మొత్తం మానవాళికి శ్రేయస్సు జరుగుతుంది, కొత్త ఆశాకిరణం మొదలౌతుంది.

ఇక, జాతిని జాగృతం చేయడంలో మహర్షి పాత్ర:

తమ పదహారేళ్ళ ప్రాయంలో మదురైలో తమ యింట్లో సంభవించిన మరణానుభవం తరువాత భగవాన్ 1896లో తిరువణ్ణామలై వచ్చారు. జులై 1986 సం॥లో అతి తీవ్రమైన వేసవి కాలంలో అకస్మాత్తుగా తాను చనిపోతున్నట్లు ఆయనకు తోచింది. ఒకరి సహాయం కోరకుండ రాబోయ్యే మరణాన్ని ఏ అలజడి లేకుండ ఎదుర్కొన్నారు. మనసును అంతర్ముఖం చేసుకున్న ఆయనకు మరణం తన భౌతిక కాయానికి మాత్రమే పరిమితమైనదని తెలియవచ్చింది. అదే సమయంలో తనలోని ఆత్మ ''నేను'' పూర్తి స్థాయిలో జాగృతమైనదని తెలిసింది. అతనికి శరీరానికి అతీతమైన, నిత్య సత్య ప్రకాశ స్వరూపం తానని అనుభవం కలిగింది. మరణ భయం సమూలంగా మాయమైంది. ఆ పదహారేళ్ళ బాలుడు బ్రహ్మన్ (ఆత్మ)లో శాశ్వతంగా ఉపవిష్టుడయ్యాడు. అప్పటి నుండి ఆయన వునికినే పవిత్రమైన అరుణాచలం యొక్క దైవిక శక్తి వశం చేసుకుంది. సెప్టెంబర్ 1896లో అరుణాచలం ఆ బాలయోగిని మదురై నుండి తిరువణ్ణామలైకి చేర్చింది. ఆ రోజు నుండి అరుణాచల యోగి మన మాతృభూమిలో ఒక జాతీయ జాగృతిని, ఆధ్యాత్మిక పునరుజ్జీవానికి నాంది పలికిన శక్తిని, కృపను వెదజల్లాడు.

డిసెంబర్ 1896లో స్వామి వివేకానంద షికాగో, న్యూయార్క్, ఆక్స్‌ఫర్డ్‌లలో తన ఆత్మ తేజిత ప్రఖ్యాత భాషణలను చేసి తిరిగి భారత దేశానికి వెనుదిరగడం యథాలాపంగా జరిగిన విషయం కాదు. ఆ తరువాత రామకృష్ణ మిషన్ స్థాపించబడింది. జాతీయగీతం

'వందేమాతరం' ను మొదటిసారి 1896 భారత జాతీయ కాంగ్రెస్‌లో ఆలాపించడం కూడ కాకతాళీయం కాదు.

మౌనస్వామి శ్రీరమణ మహర్షి నిజానికి దక్షిణామూర్తి యొక్క అవతారం. అందరికీ, ప్రాథమికంగా మౌనం ద్వారా పటిష్టమైన ఆధ్యాత్మిక శక్తిని అందరికీ బోధించారు. తనలో సంపర్కం చెందిన ప్రతి ఒక్కరికీ బ్రహ్మాండమైన శక్తితో పరిపుష్టమైన ఆధ్యాత్మికతను తమ మౌనం ద్వారా ప్రసరింప జేశారు.

దేశ స్వాతంత్రోద్యమంలో చురుకైన పాత్ర పోషించిన సుబ్రమణియ భారతి, దిలీప్ కుమార్ రాయ్, సరోజినీ నాయుడు, హరీంద్రనాథ్ చట్టోపాధ్యాయ లాంటి కవులు మహర్షి భక్తి గణంలో చేరిన ప్రముఖులు మహర్షి బోధలతో ఉత్తేజితులైనవారు. అలాగే హైకోర్టు న్యాయమూర్తులు యితర న్యాయమూర్తుల్లో జస్టిస్ కె సుందరం చెట్టియార్, జస్టిస్ చంద్రశేఖర అయ్యర్ వంటి వారు భగవద్గీతలో పేర్కొన్న స్థితప్రజ్ఞునుల వున్నత లక్షణాలను ఆయనలో గమనించారు. డా॥ రాజేంద్రప్రసాద్, శ్రీ జమునాలాల్ బజాజ్, మను సుబేదార్, డా॥ మేల్కోటే, డా॥ ఓ.పి. రామస్వామి చెట్టియార్ వంటి జాతీయోద్యమ యోధులు, భగవాన్‌ను స్వయంగా కలిసి అనుమాన నివృత్తి చేసుకునేవారు. ఒక భక్తుడు తమను "మన భూమి యొక్క ప్రాచీన మహాత్ముల తపశ్శక్తి ఈనాటి తరానికి లభ్యం కావడం లేదా?" అని అడిగిన ప్రశ్నకు ఆ రక్షక కృపాశక్తి లభించకనే యిప్పటి యీ జాగృతి పురుడు పోసుకుందా? అని జవాబిచ్చారు.

మన జాతిపిత మహాత్మాగాంధీ పట్ల భగవాన్‌కు అత్యంత గౌరవం వుండేది. "గాంధీజీ దైవిక శక్తి శరణు చెంది ఏ స్వార్థానికి

లోనుకాకుండ, ఆ ప్రకారం నడుచుకొంటున్నారు. ప్రయత్న ఫలితాలను గురించి అసలు పట్టించుకోకుండ ఏర్పడిన పరిస్థితులను యథాతథంగా స్వీకరించారు. జాతీయ కార్యకర్తలకు అలాంటి దృక్పథం వుండాలి''. ఒకసారి భక్తుడొకరు 'ద హరిజన్' పత్రికలో గాంధీజీ గురించి రచించిన వ్యాస సారాంశాన్ని చదివి వినిపించారు.

''భగవంతుని లీలలు ఎంతో గుంభనంగా వుంటాయి. నా రాజ్‌కోట్ దర్శనం యిప్పటికీ నాకు ఆశ్చర్యాన్ని కలిగిస్తుంది. ఎందుకు వెళ్తున్నాను, ఎక్కడికి వెళ్తున్నాను, అన్న విషయాలను నేను అసలు ఆలోచించుకోలేదు. దేవుడే మార్గదర్శకునిగా వున్నప్పుడు నేను ఆలోచించాల్సింది ఏముంది ఆలోచించాల్సిన అవసరం ఏముంది? ఆయన దారి చూపిస్తున్నప్పుడు ఏ ఆలోచన కూడ అడ్డంకి గానే వుంటుంది''.

''అసలు విషయం ఏమంటే, ఆలోచన ఆగడానికి ప్రయత్నం అక్కర లేదు. ఆలోచనలే రావు. అసలు ఆ ప్రయత్నం గురించిన ఆలోచన రానే రాదు'' ఆ వ్యాసంలోని ప్రతి పదమూ ఎంతో సత్యమని భగవాన్ వ్యాఖ్యానించారు.

మహర్షి పట్ల గాంధీజీ ఎంతో గౌరవాన్ని ప్రదర్శించేవారు. శంకర్‌లాల్ బాంకర్, రాజేంద్రప్రసాద్ లేదా జమ్నాలాల్ ప్రసాద్ నిరుత్సాహ పడినప్పుడు రమణాశ్రమం వెళ్ళి, ఒక నెల తరువాత రమ్మనేవారు. సాధారణంగా వాళ్ళు వారం, పదిహేను రోజుల్లో తిరిగి వచ్చేసేవారు. ఆ యాత్ర వల్ల తిరిగి ఉత్సాహం పుంజుకుని జాతీయ కార్యక్రమాలలో పాల్గొనేవారు. గాంధీజీని ఒకసారి సబర్మతీ

ఆశ్రమంలో కలిసిన డా॥ రాజేంద్రప్రసాద్ జాతీయ కార్యక్రమాల హడావుడి నుండి కొంత విశ్రాంతి కోరినప్పుడు ఆయన "శాంతి కావాలంటే రమణాశ్రమంలో రమణ మహర్షి సన్నిధిలో కొన్ని రోజులు, ఏమీ మాట్లాడకుండా, ఏ ప్రశ్నలు వేయకుండ వుండి రమ్మనేవారు. అలాగే 1938 ఆగస్టు 14న భగవాన్‌తో రమణాశ్రమంలో వారు గడిపారు. తిరిగి వచ్చే సమయంలో భగవాన్ వద్ద సెలవు తీసుకుంటూ భగవాన్, నన్ను గాంధీజీయే ఇక్కడికి రమ్మని పంపారు. ఆయనకు ఏమైనా చెప్పంటారా అని అడిగారు. దానికి రమణులు "ఆధ్యాత్మిక శక్తి ఆయనలో పనిచేస్తూ మార్గాన్ని సూచిస్తోంది. అంతకంటే మరేమి కావాలి? ఇక్కడ జాగృతమైన శక్తి అక్కడా పని చేస్తోంది: హృదయం హృదయంతో సంభాషిస్తు న్నప్పుడు యిక మాటలతో పని ఏముంది" అన్నారు.

కవయిత్రి సరోజినీ నాయుడు "ఇద్దరు మహనీయులు - మనకు శాంతిని ప్రసాదించే మహర్షి. ఒక క్షణం కూడ ఎవ్వరినీ వుండనీయని మహాత్మా, యిద్దరూ భారత ఆధ్యాత్మిక పునరుజ్జీవ నానికి కృషి చేస్తున్నారు" అన్నారు. ఒక భక్తుడు తాను గాంధీజీ చేస్తున్న 21 రోజుల పునరావాస దీక్షలో ఎఱ్రవాడ జైలులో పాల్గొననా అని అడిగినప్పుడు, "ఇలాంటి ఆలోచన నీకు రావడం మంచిదే కాని యిప్పుడేమి చేయగలవు? తన తపశ్శక్తితో గాంధీజీ ప్రదర్శిస్తున్న శక్తి నుండి బలాన్ని సమకూర్చుకో. ఆ తరువాత విజయం సాధిస్తావు" అని బదులిచ్చారు. ఇది ఎంతో కీలకమైన విషయం. కర్మ యోగం ఫలించడానికి అంతరంగంలో ఆధ్యాత్మిక శక్తిని పెంపొందించు కోవడం ప్రథమంగా జరగాలని భగవాన్ నిర్ద్వంద్వంగా చెప్పేవారు.

(సశేషం)

గణపతికి చికిత్స చేసిన "బగళాముఖి"

రేణుక అయ్యల సోమయాజులు

"ఆసనబంధా దచలో భూత్వా రుద్ధప్రాణో బగళాం భజతే"

(యోగశాస్త్ర ప్రసిద్ధములగు పద్మాసనాది ఆసనములందు కూర్చొని, బంధించి, నిశ్చలుడై ప్రాణమును నిరోధించువాడు కుంభక సిద్ధినొంది, బగళాముఖీ దేవిని ఉపాసించిన వాడగును)

రూపము: పసుపుపచ్చని వస్త్రములు ధరించినది, రెండు భుజములు కలది, దహించు శక్తి కలది, శిలాపర్వతములవలె బలమైన చేతులు కలది, శత్రువులకు భయము పుట్టించునది, గంభీరమగు ముఖము, మూడుకండ్లు, ఎడమచేతిన వాక్కునకు మూలమగు నాలుకను బట్టి శత్రువును గడగడలాడించునది, కుడిచేతిన చెరకుగడ కలిగినది అయిన బగళాముఖి, తామర పూవుల ఆసనమందుండి భక్తులను అనుగ్రహించుచుండును. ఆమె ఆభరణములు కూడ పసుపుపచ్చగా వుండును. కిరీటమందు చంద్రుడు శీతలకిరణములతో ప్రకాశించుచుండును.

మానవులయందు చరించు వైనము: బగళాముఖీ శక్తి శరీరములోని శంఖినీ నాడి యందు సంచరించుచుండును. ఏ విధముగానైతే విజ్ఞానము, చలనము విశ్వమందు గలవో అటులనే స్తంభనము కూడా కలదు. పృథ్వి, వాయువు, అగ్ని, నీరు, ఆకాశము - ఈ పంచమహాభూతములు స్తంభన శక్తిని అనుభవించ వలసినవి.

ముఖ్యంగా శబ్దమును స్తంభింపజేయడంలో ఈ శక్తి సిద్ధ హస్తురాలు. అనగా నిశ్శబ్దానికి ప్రతిరూపం ఈమె. "నిశ్శబ్దం గురు

రూపం'' అని అన్నారు కాబట్టి, ఈమె జ్ఞాన ప్రసాదిని. రాజ్యమును పరిపాలించు ప్రభువులు ఈ దేవిని ఉపాసించుచుందురు. ఫలితంగా శత్రువులను స్తంభింపచేసి వారిని జయించ వచ్చును. లోపలి శత్రువులైన కామక్రోధాదులను కూడా జయించవచ్చును. ఇది ఒకానొక నియంత్రణ శక్తి. నియంత్రణ లేనిదే క్రమశిక్షణ వుండదు కదా! మరి బగళాముఖి నాయన గారికి చేసిన చికిత్స ఏమిటి?

కారణజన్ములు కవచ కిరీటాదులతో కనిపించరు. వారు అతి సామాన్యులై అందరిలో మెలుగుతూ వుంటారు. ఒకానొక నిర్దిష్ట సమయమునందు మాత్రమే వారి విశేషజ్ఞత నలుగురికి తెలుస్తుంది. పదిహేడు సంవత్సరముల వరకు భగవాన్ శ్రీ రమణ మహర్షి ''వెంకట్రామన్'' మాత్రవే. అతనిలో ఆకస్మికంగా కలిగిన మార్పునకు ఏది కారణము యనిన ఎవ్వరు చెప్పగలరు? అది భగవత్ సంకల్పము. యోగులలో కొందరు సిద్ధాంతులుందురు. మౌనులుందురు. విచిత్ర చేష్టలు చేయువారుందురు. సామాన్యులకు ఇటువంటివి తెలియవు. కావుననే 'జ్ఞానిని' జ్ఞానియే తెలుసుకొనగలడు.

సూర్యగణపతి ఆరు ఏండ్ల వరకు బాగుగానే పెరిగినాడు. శైశవ దశ చక్కగానే వెళ్ళిపోయింది. అతనిలో ఉన్న లోపమంతా ఒక్కటే. అతడు మాట్లాడడు. అందరు చెప్పినవి అర్థమౌతాయి. కానీ 'అమ్మా' అనరా అంటే అనడు. ఆటల యందు ఆసక్తి లేదు. తిండి మీద ధ్యాస వుండదు. ఎప్పుడూ కండ్లు మూసుకొని

వుంటాడు. అప్పుడప్పుడు తెలివి తప్పేవాడు తరచు ఒంట్లో వెచ్చదనం కానవచ్చేది.

బాలుడు రోగియని బంధువులు అనేవారు. మూగయని, మూర్ఛరోగమున్నదని అందరూ అంటూ వుంటే తల్లి మనస్సు క్షోభించింది. నృసింహశాస్త్రికి పాలుపోలేదు. బాలునియందు ఎట్టి అనారోగ్య లక్షణాలు కానరావు. చివరికి నాడీ శుద్ధికై వైద్యశాస్త్రము నందు చెప్పబడిన చికిత్స ప్రారంభించిరి. పసుపుకొమ్మును వేడిచేసి కుడి కణతిపై, అమృతనాడిపై చురక వేయసాగిరి.

ఈ విధంగా కొన్ని రోజులు చేయగానే, అంతర్గత శక్తి పెల్లు బికిందో ఏమో బాలుని యందు ఆశ్చర్యజనకమైన చైతన్యం వచ్చింది. "అమ్మ" అని నోట పలికాడు. ఆ దంపతుల ఆనందానికి మేరలేదు. అతనియందలి వాణి అతిస్వచ్ఛమై, సరళమై, పలుకులు గుత్తులు - గుత్తులుగా సాహిత్య శైలిలో రాసాగెను. ఆ బాలుని భావ ప్రకటన, మాటల సరళి అతడు బాలకుడా లేక పండితుడా అని విస్మయము కలిగించుచుండెను. సరస్వతి బాలకుని నాలుకపై తాండవము చేయసాగినది. తన వైద్యమే ఈ చైతన్యమునకు కారణ మాయని తండ్రి విస్మయము చెందెను.

తదనంతరకాలంలో నృసింహ శాస్త్రి శ్రీ రమణ భగవాన్ దర్శనము చేసుకొనెను. వారి దర్శన భాగ్యమున అతనికి ఏమి తెలిసినదో గాని తాను గణపతికి బాల్యము నందు చేసిన చికిత్స పొరపాటని ఎంచెనట. అతని మనోవేదనను 'వాశిష్ఠ విజయము' అను గ్రంథము నందు తెలియజేసియున్నారు.

1. ఆ మౌనమా, దీక్ష అది మూగతనమని వైద్యంబు జేసితి హా! కుమార

2. మంజు భాషణములు మనసార వీక్షింప నతికాంక్ష నందితి హా! కుమార

3. అవతార తత్త్వంబు నతి ప్రేమ వీక్షింప నట్టి చురక వేస్తి హా! కుమార

4. నిశ్చలంబైనట్టి నీ లీల దెలియక నజ్ఞాని నైతిని హా! కుమార

రామకృష్ణుల వోలె పారాడవనంచు
జిత్త చాంచల్య మొదంగ చింతవలన
సాటి బాలుల వలె నిన్ను సాక దలచి
తప్పుచేసితినేమి నా తనయ నీకు

ఏది ఏమైనప్పటికీ ఈశ్వర లీలను కాదనే వారెవరు? ఎలా జరుగవలసి యున్నదో అలా జరిగినది. బాలకుడు అతి చైతన్య వంతుడు, "బాల కోకిల" అయినాడు.

ఓం నమో భగవతే శ్రీ రమణాయ

శ్రీ భగవాన్ నా జీవితంలోకి ఎలా ప్రవేశించారు

శ్రీ జలంధర్

భగవాన్ శ్రీ రమణ మహర్షి "అమ్మ" బిడ్డలు అందరికి నమస్కారం. రమణ, రమణ, రమణ, రమణ.

2013లో మా చెల్లెలి పెళ్ళి ఆగిపోవడం వల్ల మా ఫ్యామీలీ కంప్లీట్‌గా కష్టాలు లోకి వచ్చింది. చాలా బాధ పడ్డాము. ఆ సమయంలో ఎప్పుడూ నేను షిరిడి సాయిని, దుర్గమ్మను తలుచు కుంటూ వుండేవాడిని. వారి సేవలో వుండేవాణ్ణి. వాళ్ళ అనుగ్రహం వల్ల రెగ్యులర్‌గా చిలుకూరు బాలాజీని దర్శించుకోటానికి వెళ్ళే వాడిని. నిరంతరం భగవన్నామ స్మరణ మాత్రమే చేసే వాడిని. నాకు బాబా వారు చెప్పిన వాక్యం "నిరంతరం నా స్మరణ చెయ్యి సప్త సముద్రాలయినా దాటిస్తాను అని వాక్యం విని ఎప్పుడూ సాయి నామాన్ని దుర్గమ్మని, గోవింద నామాన్ని వింటూ, తలుస్తూ వుండేవాన్ని. కొన్ని రోజులు గడిచిన తర్వాత 2013 అక్టోబర్‌లో చాగంటి కోటేశ్వర రావు గారి అరుణాచల మహత్యం రమణ తత్త్వం విన్న తరువాత నా మనసు కంప్లీట్‌గా అరుణాచలానికి నా తల్లి భగవాన్ శ్రీ రమణ మహర్షి అమ్మకు ఆకర్షితురాలు అయింది. వారు చెప్పిన వాక్యం అరుణాచలం వెళ్ళి అరుణగిరికి ప్రదక్షిణ చేయి. భగవాన్‌ను నమ్ముకున్న వారికి ఏ కష్టం వచ్చినా... తీరుతుంది అన్న విశ్వాసం 2014లో జనవరి సంక్రాంతి నాడు భగవాన్ నన్ను అరుణాచలంకి తీసుకెళ్ళారు. మా ఫ్యామిలీ అందరం వెళ్ళాము.

గిరి ప్రదక్షిణ చేశాము. రమణాశ్రమంకు వెళ్ళాము. రెండు రోజులు అక్కడ వున్నాము. ఏదో తెలియని ఆర్తి నా లోపల నుండి వచ్చింది. అరుణాచలం వెళ్ళక ముందు నేను ఇంట్లో సాయి సత్ చరిత్ర చేసుకుంటున్నప్పుడే నేను ఎప్పుడూ ప్రార్థించు కుంటూ వుండే వాడిని, మా ఫ్యామీలీ కష్టాలలో వుంది వాళ్ళను రక్షించండి నన్ను మాత్రం మీకు అంకితం చేసుకోండి నన్ను మీకు అర్పితం చేసుకోండి అని ఎప్పుడూ ప్రార్థించుకుంటూ పడుకునే వాడిని. ఒకరోజు హఠాత్తుగా ఎవరో వచ్చి నన్ను తాకినట్లు అనిపించింది. అప్పటి నుండి నా మనసు మొత్తం భగవాన్ నామంతోటి నిండిపోయింది. లోపల ఏదో జరుగుతూ వుండేది. ఏం జరుగుతుందో తెలియదు కానీ బాబా దుర్గమ్మా చూస్తున్నారు అనే విశ్వాసంతో వుండే వాణ్ణి. ఎప్పుడైతే నన్ను వాళ్ళు తాకారో వారు నాతో ఎల్లప్పుడూ వున్నారు అని ధైర్యంతో వుండి మా ఫ్యామిలీ సమస్యల నుండి బయట పడ్డాము. తరువాత అరుణాచలం వెళ్ళి, గిరి ప్రదక్షిణం చేసి, వచ్చిన తరువాత ఒక 3 నెలలకు పెళ్ళి సమస్య తీరింది మళ్ళీ పెళ్ళి జరిగింది. ఇప్పుడు ప్రశాంతంగా వున్నారు. అప్పుడు నేను ఐ.సి.ఐ.సి.ఐ.లో వర్క్ చేసేవాడిని. ఒక 6 నెలలు చేసాను కానీ నా మనసు అక్కడ నిలువలేదు. ఎప్పుడూ భగవంతుడి సేవలో వుండాలి ఏంటీ ఈ లైఫ్ అన్నీ వదిలించుకొని భగవాన్ అనుగ్రహం తోటి అరుణాచలం వెళ్ళి వచ్చిన తరువాత ఒక ఎ.టి.ఎమ్.లో సెక్యూరిటీ గార్డ్‌గా పని చేయాలని నిర్ణయించుకున్నా ఎందుకంటే అక్కడ 8 గంటల డ్యూటీ ఉంటుంది. ప్రశాంతంగా నిరంతరం

భగవన్నామం పారాయణం చేసుకోవచ్చు. భగవంతుని గురించి చదువు కోవచ్చు అని మధ్యాహ్నం డ్యూటీకి వెళ్ళి 3 గంటలకి అక్షర మణమాల రాయడం మొదలు పెడితే 9 వరకు అయింది. ఏ.టి.ఎమ్. ముందు కుర్చీ వేసుకొని కూర్చుంటే ఏ డిస్టర్బెన్స్ వుండేది కాదు. భగవాన్ అనుగ్రహంతో ఎవ్వరూ ఏమీ అనేవారు కాదు. ప్రతిరోజు అక్షరమణమాల భగవాన్ చెప్పినట్లు ప్రతి శ్లోకంకి అరుణాచల శివ, అరుణాచలశివ, అరుణాచల శివ, అరుణాచలా అని రాసుకుంటూ వుండేవాణ్ణి, మరుసటి రోజు ఉపదేశసారం అలా రాసేవాణ్ణి, భగవాన్ పుస్తకాల్లో రమణలీల, రమణాశ్రమ లేఖలు బాగా చదివాను. తరువాత భగవాన్ స్వర్ణహస్తాక్షరి అంటే ప్రాణం నాకు. భగవాన్ సాక్షాత్తు నాకు దేవుడు అంతే నాకు ఆ దేవుడు రాసిన అక్షరాలని చూస్తూ అక్షర మణ మాల, ఉన్నది నలుబది, ఉపదేశసారం, ఏకాత్మ పంచకం, అప్పడపు పాట తెలుగులో చాలా, సింపిల్‌గా రాసారు. నాకు ఏంటో సంస్కృతంలో వుంటే బాబా హారతులు హిందీలో వుంటే మనసు ఒప్పుకోకపోయేది. దాని తెలుగు తాత్పర్యం తెలుసుకొని భావంలో పాడుతూ అంత ముందు వుంటూ పాడుకుంటూ వుండేవాణ్ణి. ఏ.టి.ఎమ్.లో వున్నప్పుడు ఇవన్నీ కంఠస్తం చేసుకుంటూ వాటిని స్వరం చేసుకుంటూ వుండేవాణ్ణి. అక్కడ బయట పూజ చేసుకునే వాడిని, కానీ భగవాన్ ఉపదేశసారంలో మానసిక, జడరూప ధ్యానమే మంచిదని చెప్పారు. అప్పటి నుండి అదే ఫాలో అయ్యాను. తరువాత నేను భగవాన్ ఉన్నది నలుబది అనుబంధం అంటే

చాలా ఇష్టం. అదృష్టం కొద్దీ ఈ రోజే స్టార్ట్ అవుతుంది. దానిలో భగవాన్ చాలా ఖచ్చితంగా చెపుతారు. సత్సంగం వలన బాహ్య సంగం వదిలి జీవన్ముక్తులు కాగలరు అని. సత్సంగం చెందుము అంటారు. ఒక సాధు సంఘం చేత కలుగు స్పష్టమైన విచారం చేత కలుగు పరమ పదము గురు సహస్రారములో పొందబడదు అని చెపుతారు. అప్పటి నుండి సద్గురువు కావాలి అని భగవాన్ వంటి గురువులు ఎవరైనా వుంటారా అని, వారి సాంగత్యం కావాలి అని, వారి సేవ కావాలి అని ఎన్నో తిరిగాను, రామకృష్ణ మఠంకు వెళ్ళాను. అక్కడ వాళ్ళు వుండమన్నారు కానీ వుండలేక పోయాను. ఏర్పేడు ఆశ్రమంకు వెళ్ళాను, చాలా మంది దగ్గరకు వెళ్ళాను కానీ ఎక్కడా వుండలేక పోయాను. ఇక్కడకు కూడా వస్తూ వుండేవాణ్ణి, ఏమైనా జాబ్ వుందా అని అడిగేవాణ్ణి. సేవ వుందా అని అడిగేవాణ్ణి. ఆ తరువాత వెతుకుతూ వున్నాను ఎక్కడైనా ఆశ్రమంలో వుందామని. ఆ తరువాత 3 సంవత్సరాలు ఏ.టి.ఎమ్.లో వున్నాను. అలా భగవాన్‌ని తలచుకుంటూ వుండేవాడిని. రెండు వారాలు ఏ.టి.ఎమ్. రూమ్‌లో కూర్చుని ధ్యానం చేసుకుంటూ వుండే వాడిని. అప్పుడు బాగా డిస్టర్బ్ చేసేవాళ్ళు, నాకు అక్షరమణమాల చేయటం సాధ్యపడలేదు ఏంటో, అని అనుకుంటూ కేంద్రానికి వచ్చాను. ఆ రోజు పునర్వసు ఇక్కడ అప్పుడప్పుడు వస్తుంటే కిషోర్‌అన్న వాళ్ళు పరిచయం. వాళ్ళు నన్ను ఇక్కడ జాబ్ వుంది చేస్తావా అన్నారు. ఇంక నా ఆనందానికి హద్దు లేదు. వెంటనే ఆఫీసు రూమ్‌లోకి వెళ్ళి బయోడేటా ఇచ్చాను. అప్పుడు స్నేహ మేడమ్ ప్రెసిడెంట్‌గా

వున్నారు. మేడమ్ ఇంటర్వ్యూ తీసుకున్నారు. మేడమ్‌కి అన్ని చెప్పాను నా గురించి, నేను డబ్బుల గురించి రావటం లేదు. భగవాన్ సేవ కావాలి. అంటే ఆయన సాంగత్యం కావాలి ఆయన అనుగ్రహం తోటి అన్నీ వున్నాయి. ఆనందంగా వున్నాను అని చెప్పాను. ఇక ఇక్కడకు వచ్చిన సంవత్సరం దాటిన తరువాత, అంతకు ముందు ఒక సద్గురువు కావాలి అనే కోరిక ఏదైతే వుందో అది మాయమయి మొత్తం భగవాన్ అయిపోయారు. భగవాన్, అరుణాచలంలో ఎలా అయితే ఆశ్రమం వుంటుందో ఇక్కడ కూడా భగవాన్ ప్రెసెన్స్ అంత అద్భుతంగా వుంది అనేది పూర్తి విశ్వాసం కలిగింది. ఇంతకు ముందు అరుణాచలం రెగ్యులర్‌గా వెళ్ళే వాడిని. కానీ ఇక్కడకు వచ్చిన తరువాత అరుణాచలం వెళ్ళాలంటే ఎందుకు తండ్రి ఇక్కడ లేడా, ఎక్కడ లేడు అనిపిస్తుంది. అప్పుడప్పుడు పనిలో ఏదైనా డిస్టర్బ్ వున్నప్పుడు, బాధ అనిపించినపుడు భగవాన్ నాకు ఒక చంటి బిడ్డని ఎత్తుకున్నట్లు కనిపిస్తారు. అలా అనిపించి నపుడు చాలా ఆనందం కలుగుతుంది. నా ఒడిలో వున్నావు కదా ఇంకేం కావాలి అని భగవాన్ అడిగినట్లు అనిపిస్తుంది.

భగవాన్ మించిన దేవుడు లేడు, ఎక్కడికి వెళ్ళినా వారు నన్ను చంటిబిడ్డలా చూస్తారు. అదే ఆలోచనలోనే వుంటాను. నమో రమణ. నాకు బాగా ఇష్టమైనది రమణ, రమణ, రమణ, రమణ ఈ నామం ఒకటే. భగవాన్ రమణ మహర్షి బిడ్డలమైన మనమందరం మన ప్రాణం పోయినా వారిని వదలకుండా వుందాం. అందరిని అనుగ్రహించండి తండ్రి. నమో రమణ.

శ్రీరమణ మహర్షి యొక్క భక్తాగ్రేసరులు

శ్రీ మదన్ మోహన్ వర్మ

మల్లాది ఫణిమాల

శ్రీమదన్ మోహన్ వర్మ గారు రాజ్ పుటానా విశ్వవిద్యాలయంలో రిజిస్ట్రార్‌గా కొంతకాలం పనిచేసి, ఆ తర్వాత రాజస్థాన్ పబ్లిక్ సర్వీస్ కమిషన్ అధ్యక్షులుగా వ్యవహరించారు. ఆధ్యాత్మిక సాధకులకు తోడునీడగా నిలిచి వారిపై ఎప్పటికప్పుడు కాంతిని వెదజల్లుతూ ఉండే ఆధ్యాత్మిక నక్షత్రమండలంలో శ్రీ రమణ మహర్షులవారు అత్యంత ప్రకాశవంతమైన తారలలో ఒకరు! వారిని ఆధునిక యుగ మహర్షిగా కొందరు పేర్కొన్నారు. సంసార సాగరంలో చిక్కుకుని ఒడ్డుకు చేరలేని మానవాళిని ఉద్ధరించడానికి 'రమణులు' అనబడే భౌతిక కాయాన్ని ఈశ్వరుడు ధరించి, అందుండి, అరుణాచలంలో నాలుగు చెరగుల నడయాడి, వారి దివ్యాకృతిని చూడగలిగిన వారికి, వారందించిన ఉపదేశామృతాన్ని వినగలిగిన వారికి, వారి అనుగ్రహ ఝురిని అనుభవింపగలిగిన వారికి, ఆ దేహాన్ని నిలిపే ప్రకాశమేమిటో తెలియజేశాడు. ఇటువంటి జీవితం మానవాళికే ఒక గొప్ప వరం!!

శ్రీ మదన్ మోహన్ వర్మ గారు చిన్నతనం నుండి ఎంతో దైవభక్తి గలవారు. 25 సంవత్సరాల పాటు ఎన్నో ధార్మిక ఆచారాలు, ఆర్భాటాలు పాటిస్తూ ఈశ్వరుడి పట్ల భక్తిని, శ్రద్ధని అలవర్చుకుని జీవితాన్ని కొనసాగించేవారు. కొంతకాలానికి వారి జీవితంలో

ఆత్మీయ వియోగం వలన ఎవరూ తీర్చలేని ఒక కొరత ఏర్పడింది. ఇంతకాలం వారు ఎంతో ఉత్సాహంగా నియమనిష్ఠలతో ఆచరిస్తున్న ధార్మిక ఆర్భాటాలు, ఆచారాలు ఎందుకు కొరగానివి అని తెలుసుకొని, మోహంలో పడిన బుద్ధి మరణంతో తప్ప మారదని గ్రహించారు మదన మోహన్ వర్మ గారు.

వారు ఉన్న చోటు నుండి రెండువేల మైళ్ళు ప్రయాణం చేసి అరుణ గిరియందు నెలకొన్న గొప్ప క్షేత్రమైన తిరువణ్ణామలై చేరుకున్నారు. అరుణాచల రమణ దర్శనం వలన తన జీవితంలో ఏర్పడ్డ ఈ విషాద ఘట్టం వలన కలిగిన దుఃఖం ఎంతోకొంత సమసిపోతుంది అనేటటువంటి ఆశతో శ్రీ మదన్ మోహన్ వర్మగారు అరుణాచలంలో అడుగుపెట్టి శ్రీ రమణాశ్రమంలో ఐదు రోజులు గడిపారు. కౌమార దశలోనే సచ్చిదానందం అనుభవ సిద్ధమైన శ్రీ రమణులు తిరువణ్ణామలైకి వచ్చిన క్షణం నుండి అరుణాచలేశ్వరునితో సంబంధం ఏర్పరచుకుని తమ చైతన్యాన్ని విశ్వచైతన్యంలో విలీనం చేశారు. ఈ ప్రపంచాన్ని, ప్రాపంచిక విషయాలను మిథ్యగా బ్రహ్మోద్భవంగా చూడగలిగారు. లోకమహా గురువుగా భాసిల్లారు!! అట్టి లోక మహా గురువులను సందర్శించి వారి ఆశ్రయంలో కొంతకాలం గడిపితే వారి జీవితంలో ఏర్పడిన దుఃఖాన్ని తొలగించుకోవచ్చు అనే ఆశతో రమణుల నీడకి వచ్చి తరించారు శ్రీ వర్మ. శ్రీ రమణాశ్రమంలో ఐదు రోజులు గడిచాయి. కానీ ఏ అద్భుత కార్యము జరగలేదు. ఎంతో కొంత ఉపశమనం కలిగిన మాట వాస్తవమే అయినా నిజానికి, కానీ ఏ అద్భుత

కార్యము జరగలేదు. ఎంతో కొంత ఉపశమనం కలిగిన మాట వాస్తవమే అయినా నిజానికి, మదన్ మోహన్ వర్మ గారికి కొంత ఆశాభంగం కూడా కలిగింది.

శ్రీ మదన్ మోహన్, మహర్షిని మతం గురించి అనేక ప్రశ్నలు అడిగారు. ఎన్ని ప్రశ్నలు అడిగినా శ్రీ రమణులు నిరాసక్తంగా ఉండి పోవటం చేత ఒక బరువెక్కిన గుండెతో ఇక వీడ్కోలు తీసుకోవాలి అనే నిర్ణయానికి వచ్చారు వారు. సెలవు తీసుకుంటానని చెప్పటానికి శ్రీ రమణుల సన్నిధికి వెళ్ళినప్పుడు శ్రీ వర్మ గారిని చూసి శ్రీ రమణులు వేలార్చిన ఆ దరహాసం అమూల్యమైన వరమై ఎప్పటికీ వర్మగారి స్మృతి పథంలో నిలిచిపోయింది. ఒక జ్ఞాని అంతరంగం నుండి వెలువడిన ఈ వరం వంటి వరం అంతకు పూర్వం ఏ మానవుడు వారికి ఇవ్వలేదు.

శ్రీ రమణులను దర్శించుకోక పూర్వం శ్రీ మదన్ మోహన్ వర్మ ఎందరో మహనీయులను దర్శించుకుని, వారి ప్రబోధలు వినటమే కాకుండా అట్టి బోధనలను పఠించి, వాటి ప్రకారం నడుచుకున్నారు కూడా. ఇటువంటి బోధలు కొన్ని స్ఫూర్తి నిచ్చాయి; మరికొన్ని ఉద్ధరించాయి కానీ అవన్నీ సముద్ర కెరటాల వలె వెనక్కి వెళ్లిపోయాయి.

‘‘శ్రీరమణులకు ఇతర మహనీయులకు సుస్పష్టమైన తేడా ఏమిటంటే అహంకారం వల్ల నేను నిర్మించుకున్న హర్మ్యాలను శ్రీరమణుల మందహాసం తొలిచివేస్తోంది! పైకి జీవితం యథా

ప్రకారంగా త్రిగుణ చోదితమై సాగిపోయి, జీవిత నౌక దారి మళ్లి పురాతన బంధాలు ఎలా ఉన్నవి అలా ఉన్నట్టే ఉన్నప్పటికీ సువర్ణ శృంఖలాలలోని బంగారం మెరుగు తరిగినట్టుంది.'' అని మదన్ మోహన్ వర్మ గారన్నారు. ''శ్రీరమణులు నన్ను బయట నుండి లోపలికి తోసి వేశారు. మీ సాన్నిధ్య భాగ్యంతో మోహాంధకారంలోని నా బుద్ధి పరిశుద్ధం చేశారు, భగవాన్! పరిధి నుండి కేంద్రానికి నన్ను ఈడ్చుకు వచ్చారు మీరు. మీకు, నేను నివాళి అర్పించడమేమిటి!? నా వంటి సామాన్య మానవుడి వద్ద నుండి మీకు నివాళి అనవసరం. అయినా సూర్య భగవానుడికి ఒక కొవ్వొత్తి దీపం ఏ నివాళిని అర్పించగలుగుతుంది?'' అని శ్రీ మదన్మోహన్ వర్మ, శ్రీ రమణుల అనుగ్రహాన్ని కీర్తిస్తూ ఎన్నెన్నో వాక్యాలు వ్రాసి తరించారు.

ప్రభవాభవ, విదమాశుగ, వినిరోధనవన్తం,
శుభవాసన మభవాయ చ భృశముద్య మవన్తమ్
పరవాదిన మదవారణ వినివారణసింహం,
నరకావహ కలుషాపహ సుగుణాలిమజిహ్మమ్.

మూలం: శ్రీ రమణాశ్రమ లేఖలు

Bhishma and Uttarayana

(Talk 128 A)

Dr K Subrahmanian

Day after tomorrow is the beginning of *uttarayana*, the movement of the sun towards the north. The period between June and January, on the other hand, is called *dakshinayana.Uttarayana* is considered very important because it is seen as the period of light; we have plenty of light from January to mid-June. We celebrate this period because it is also the period of plenty - harvesting takes place in these months. It also signifies that winter will soon be over, and that summer will set in.

This movement of the sun to the north is celebrated in different ways in different parts of the country. Some people burn old clothes, and take new vows. The burning of old clothes symbolises the burning of the negative emotions that we all carry within us - prejudices, animosity, hatred and jealousy. Like old clothes, they too must be discarded and burned. The principle behind burning old clothes is that the old animosities, prejudices and hatred should go, and we should turn over a new leaf. We must begin anew, with vigour and hope. People play Holi with friends and family to mark the advent of spring, the season of hope and growth. In Gujarat, there is a tradition of playing Holi, not just with friends, but with one's enemies also. This symbolises the giving up of past hatred and starting life anew. We must look on everyone as being divine, and not just as friends or enemies. It is said that

when we play Holi with everyone, all old hatred vanishes. We must try to realise that our prejudices are because of our selfishness, and that ultimately, all of us have to discover the divine spark within us.

Makara Shankranthi or Pongal signifies that we are emerging into the light – the light of hope, love and fresh beginning. And so, let us, through God's grace, give up all the old things and move forward with new hope, determination and greater belief in God. May he make us remember him more and more, because we can't remember him of our own accord. It is he who must make us remember him; for this to happen, we must have his grace. For two or three days during Shankranthi, we prepare special food; and when do, we should make it a point to remember to share whatever we can, even if it is on a small scale, with the poor and the needy. We should share what we have with the less fortunate. It is not how much we give, but with what *shraddha* or feeling we give that matters. The more we give without any publicity, the better it will be for us. If the poor and needy are happy with our offering and bless us, then, we shall experience a peace that we cannot get from just feasting by ourselves; their sincere blessing will have an effect that we cannot describe.

In the Mahabharata, *uttarayana* is also the period when the spotless Bhishma willingly gave up his body. After being severely wounded by the arrows of Arjuna, he waited patiently for fifty-eight days for *uttarayana* to begin. He

was able to keep death at bay because of a boon granted by his father, Santanu.

As you all know, Santanu was a great king, and his first son was Devarata, who later came to be known as Bhishma. One day, Santanu was walking along the banks of a river, when he saw a very attractive woman. The moment he laid eyes on her, he desired to marry her. On enquiry, he learnt that she was the daughter of a fisherman. Undeterred by this, Santanu sent people to the fisherman, asking for the girl's hand in marriage. The fisherman agreed, but lamented the fact that his daughter's children would never be able to ascend the throne, as the king already had a son. The fisherman said that he would consent to the marriage only if Santanu gave his word that his daughter's children would ascend the throne. Santanu, being a man of principles, thought it would be wrong for somebody else to ascend the throne when he already had Devrata in waiting. He told the fisherman that he would not be able to meet his demands. At the same time, however, he was rather unhappy that he would be unable to marry the fisherman's daughter.

When Devrata came to know of what transpired, he went to the fisherman without consulting his father. He told the fisherman that he would renounce his claim to the throne so that the fisherman's daughter's children could ascend it. He further added that he would remain unmarried so that he would not have any children himself, and therefore, there would be no fight for the throne. Devrata told the fisherman that for the sake of his father's

happiness, he would be willing to remain a bachelor. When Devarata took this vow, it is said that the *devatas* from the heavens cried, "Bhishma! Bhishma!" *Bhishma* means 'terrible' - it was a terrible vow to take for the sake of one's father. When Santanu became aware of the vow that his son had taken, he was overcome by emotion. He said, "My son! I don't know what to say. How many sons would have taken such a vow to please their father? I know you should not have done it, but you have done it. All that I can do is to give you this boon. May God bless you so that you die only when you want to. Death will come to you only when you are ready for it, and want it. Death will not take you away suddenly."

As you all know, during the Mahabharata war, Bhishma fought on the side of the Kauravas. He was badly wounded during *dakshinayana*, but he said that he would like to die in *uttarayana*. And therefore, death waited for him. At the beginning of *uttarayana*, Bhishma left his body. People regard *uttarayana* very highly for this reason too. The last *ekadasi* of *dakshinayana* is called *Bhishma ekadesi*.

Bhishma was very upright and honest, and he is believed to have had great powers. He had the ability, through a single touch, to transform an ugly individual into a handsome one. That was the kind of power he had. Bhishma was greatly devoted to Lord Krishna, his contemporary, and it was in his presence that he composed the *Vishnu Sahasranama* while lying on a bed of arrows. *Vishnu Sahasranama* is considered divine because it was listened to by Krishna himself. Lying on a bed of arrows

for fifty-eight days, Bhishma gave advice to the Pandavas on how to conduct themselves in life, and all this is put together in the *Shanti Parva* of the *Mahabharata*. He was a truly remarkable individual, doing everything he possibly could for the good of Hastinapur!

Once again, I wish you all a very happy Shankranthi, and I hope and pray that you will have a period of fulfilment, prosperity, peace and happiness, and a period where through the grace of God, you will think more and more of him.

******

Meenakshiammal

Meenakshiammal holds the honour of being the first person to give an oil bath to Bhagavan after he came to Tiruvannamalai. Bhagavan related how one day when he was in Gurumurtham, Meenakshiammal brought a vessel and started boiling water. Bhagavan said, "I thought she was going to cook. She then opened her bag, took out some oil and soapnut powder and said, 'Swami, come, I want to give you a bath.'" Bhagavan kept quiet in his usual manner,. She pulled him by the hand, made him sit down and forced the oil bath on him. Bhagavan very humorously puts it, "When she touched my hair, there were stones and dust in it!" One and a half years after coming to Tiruvannamalai, this was the first proper bath that Bhagavan had. His whole body had been unwashed and dirty. Sent by the Universal Mother, Meenakshiammal gave this bath to Bhagavan.

* * * * *

Ashtavakra Gita 20
Test of Self-Realisation

V Krithivasan

Ashtavakra says:

अविनाशिनमात्मानमेकं विज्ञाय तत्वतः ।
तवात्मज्ञस्य धीरस्य कथमर्थार्जने रतिः।।

avinaashinamaatmanamekam vijnaaya tatvatah
tavaatmajnasya dheerasya kathamarthaarjane ratih

(Ch 3, 1)

Word meaning:

avinaashinam: indestructible; *aatmanamekam*: one Self; *vijnaaya*: knowing; *tatvatah*: in its true nature; *tava*: your; *atmajnasya*: knower of the Self; *dheerasya*: possessing courage; *kathamarthaarjane*: in the acquisition of wealth; *ratih*: attachment

Verse Meaning:

Having known yourself as the indestructible one Self, how is it that you, a wise and courageous person, feel attached to the acquisition of wealth?

Here, Ashtavakra wants to test Janaka's true state of mind by asking some probing questions. This part of the conversation between Ashtavakra and Janaka is very illuminating as it brings out the experience of a Self-realised sage and his attitude towards worldly life. Outwardly, a sage looks and behaves like an ordinary (ignorant) person. But the realisation of the ultimate state makes the sage see the world, his body and mind as a superimpositions on his

immaculate Self, which is nothing but Pure, non-dual Consciousness. He is totally free from egoism, and this is seen in his actions which are motiveless. The sense of doership is totally missing in a sage which is not generally recognised by ordinary people. Both the ordinary, ignorant individual and a Self-realised sage may perform the same action, but in their attitude towards the action, and in the awareness with which they perform actions, they are poles apart.

This truth is brought about in the ensuing discussion. Ashtavakra points out the apparent deviations from the established understanding of a sage's life in Janaka's case, and Janaka refutes these one by one. The chapter that follows (No: 4) contains Janaka's penetrating replies, offering a glimpse into the sage's state of realisation. Janaka shows that he is ever dwelling in Self-knowledge, and that his life is beyond the domain of value judgments.

To the onlooker, Janaka is a king who leads life in a kingly style. His wealth is there for all to see, and so this question about incompatibility with the accepted norm of a sage, who is supposed to lead an austere life. The next criticism from Ashtavakra is about Janaka's ignorance of his true nature, resulting in his attachment to worldly objects.

आत्म अज्ञानात् अहो प्रीतिर्विषय - भ्रमगोचरे ।
शुक्तेरज्ञानतो लोभो यथा रजत विभ्रमे ।।

Atma ajnaanat aho preetir-vishaya-bhramagochare
Shukterajnaanato lobho yatha rajata vibhrame

(Ch 3, 2)

Word Meaning:

atma-ajnaanat: due to ignorance of the Self; *aho*: alas; *preeti*: attachment; *vishaya-bhramagochare*: in the objects of illusory perception; *shukterajnaanato*: ignorance of (underlying) mother of pearl; *lobho*: greed; *yatha*: as in; *rajatavibhrame*: illusion of silver

Verse Meaning:

Alas! Just as greed arises from the illusion of mother-of-pearl, so does attachment arise for the objects of illusory perception from ignorance of the Self.

Ashtavakra seems to doubt that Janaka may not entirely be free from Self-ignorance. When ignorance of the mother-of-pearl as the underlying substratum continues to exist, appearance of silver in its place would arise. This causes greed in one’s mind for the silver mistakenly seen there. Janaka’s apparent attachment to worldly objects could be arising from ignorance of the fact that Self alone has appeared as this world and its objects.

विश्वं स्फुरति यत्रेदं तरङ्गा इव सागरे ।
सोऽहमस्मीति विज्ञाय किं दीन इव धावसि ।।

visvam sphurati yatredam taranga iva sagare
sohamasmeeti vijnaaya kim deena iva dhaavasi

(Ch 3, 3)

Word Meaning:

visvam: universe; *sphurati*: appears; *yatra*: where; *idam*: this; *tarangaiva*: like waves; *sagare*: in the ocean; *sohamasmi*: I'm that; *itivijnaaya*: knowing in this manner; *kim*: why; *deenaiva*: like a miserable one; *dhaavasi*: you jump

Verse Meaning:

Having known yourself to be That in which the universe appears like waves in the sea, why do you jump about like a miserable being?

When we see the universe as being separate from our Self, all kinds of fears, anxiety, frustration etc. arise. As the waves are not other than the ocean, the universe is nothing but our own Self. We as individuals are compared to the waves in the ocean, the ocean itself is compared to the all-pervading Self. One attaining such knowledge becomes serene, fearless and self-contained. Ashtavakra wants to know if Janaka has reached such a state where he sees the Universe in himself.

*****

Fever is overcome by the cool light of the moon; want, by the precious wish-fulfilling tree; and sin, by the holy Ganges. These three- fever, want and sin- flee at the august sight of the peerless sage.

(*Verse 4- UN, Anubandam*)

Remembering Bhagavan

TR Kanakammal

Early Days in the Kitchen

During the initial days of the *ashram*, conditions were very simple, and the facilities meagre. It was a hand-to-mouth existence. Cooking in the kitchen was done in turn by the lady cooks.

One day, when Shantammal had just finished preparing food sufficient only for the *ashram* inmates, a party of a dozen or so guests, eager to have Bhagavan's *darshan*, showed up. It was a hot day and the *ashram*, in those days, being on the outskirts of town, was far from the nearest public place to eat. The approach of the lunch bell was imminent and Shantammal was in a quandary. What she had cooked would not suffice for both inmates and the newly arrived guests. Neither was there enough time to cook additional food. Even if none of the guests asked permission to have lunch at the *ashram*, Shantammal was pretty sure that Bhagavan, in his characteristic way, would wave them into the dining hall with his stick at the sound of the bell. After mustering up the courage, she approached Bhagavan, "Bhagavan, food has only been prepared for the inmates." But Bhagavan didn't even appear to have heard her. Shantammal went back to the kitchen and wrung her hands in despair, expressing her predicament to Madhava Swami. The latter replied

instantly, “Don’t worry; we will lay out leaves for everyone, but serve only a little food as *prasad* to each.”

The bell rang and all were seated before leaf plates. Every time Shantammal went to the rice pot to take out rice, trepidation seized her. But lo and behold! the supply was inexhaustible. All ate to their hearts content, and everybody was served liberally. Enough was left in the pot to feed a dozen over and above those who had eaten.

During the early evenings, when few people were about, Bhagavan would normally sit in a chair in the veranda outside the hall. On the evening of the same day, Shantammal approached him reverentially, and said, “Wonder of wonders, Bhagavan! Today there was only enough food for the inmates, yet it turned out to be sufficient for a dozen visitors, and there was enough left to feed even a dozen more. What a great *siddhi* Bhagavan displayed today!” Bhagavan answered, “Oh, I remember your saying something about food before lunch.” Then in a seemingly casual manner, he asked, “Who did the cooking today?” Taking it to be a routine question, one that he often asked, she unsuspectingly said, “I did, Bhagavan.” At once, he replied, “Then the *siddhi* is yours!” (*Mountain Path*, Jan- Mar 2007)

*****

Kowpinavantah Khalu Bhagyavantah
(Fortunate are those with a mere loincloth)

Suri Nagamma

You know, off and on, Bhagavan has been going through *Sri Ramana Leela*, which has recently been received from the printers. In that connection, Rangaswami asked yesterday, "Has the story about the towel been written in it?" As it was not in the book, Bhagavan told us as follows:

"About forty years back - perhaps in 1906 - when I was in Pachiamman Koil, I had with me only one Malayalam towel. It was given to me by somebody. As the material was flimsy, it became worn out within two months, and was torn in several places. Palaniswami was not in town. I had, therefore, to look after the cooking and all other domestic work. As I used to dry my feet and hands with the towel every now and then, it got all sorts of colours. Its condition would be seen if I used it as a cover for the body. So I used to roll it and keep it near at hand. What did it matter to me? It was enough if the required work gets done with its help. After bathing, I used to dry myself with the towel, and then put it out to dry. I used to guard it carefully so that no one else would know about it. One day, a mischievous little boy saw when I was drying it, and said, 'Swami, Swami, this towel is required by the Governor. He has asked me to get it from you. Please give

it to me.' So saying he mischievously stretched out his hand. 'Oh, dear! This towel! No, I cannot give it. Go away!' I said.

"As that towel gradually got torn more and more with a thousand holes in it, I ceased to keep it with me lest it should be seen by Sesha Iyer and others. I used it after my bath, and then after drying it, hid it in a hole in the trunk of a tree within the temple precincts. One day, when I went out somewhere, Sesha Iyer and others, while searching for something else, happened to search that hole in the tree trunk, and found the towel. Seeing its condition and blaming themselves for their neglect, they began offering profuse apologies when I returned. 'What is the matter?' I asked. 'Is it this towel with a thousand holes that you are daily drying your body with after your bath? Shame on our devotion to you! We could not find out even this.' So saying, they brought several bundles of towels.

"Something else also happened before this. My *kowpinam* (small piece of cloth, usually a small strip, worn over the privities) got torn. I do not usually ask anyone for anything. Bodily privacy, however, has to be maintained. Where could I get a needle and thread available to mend the *kowpinam*? At last, I got hold of a thorn, made a hole in it, took out a thread from the *kowpinam* itself,

put it into the hole and thus mended the cloth, and, so as to hide the place where it was mended, I used to fold it suitably before putting it on. Time passed like that. What do we need? Such were those days!" said Bhagavan.

It was quite natural for him to tell us all this, but we who heard him, felt deeply grieved. Having heard this incident from Bhagavan some time back, Muruganar is reported to have written a verse. The purport of that verse is:

"Oh, Venkata Ramana, who wore a *kowpinam* mended by a thorn, and who was served by Indra as a towel with a thousand eyes." (*Mountain Path*, 1997)

*****

D: Will control of speech lead to control of mind?

Bhagavan: Speech is controlled by the mind. Mere silence will not quieten the mind. If the mind is subdued, then automatically the breath will become regulated. Forceful regulation of breath through yoga is like applying brakes to the engine. However, if the source of the mind is searched, for the mind to become silent, it is like letting off steam from the engine. The very movement of the train is cut off. Through Self-enquiry, Self-abidance becomes possible.

*****

Surrender to Sri Bhagavan

Devaraja Mudaliar

The greatness of complete and total self-surrender is extolled by Sri Devaraja Mudaliar.

I had gone to the *Asramam* on April 27th, 1947, on hearing of Sri Bhagavan's illness. After three weeks' stay, I was intending to return on May 18th. The day previous to my intended departure, I fell into a mood of deep despondency at the thought that Bhagavan was not doing for me all that he should have done, but was allowing me to drift my own way, perhaps deeming me to be beyond all redemption. In that mood, about 3 o'clock in the afternoon, I said to him: "Bhagavan, here are a few stanzas which eloquently describe how I feel at this moment. I pray for Bhagavan's kind attention to them while I sing them." So saying, I recited the three following stanzas of Sivaprakasam Pillai:

"You have taught me that though we may plan crores of things, nothing fructifies without God's Grace, and that, therefore, the best devotee is he who does not plan anything. And yet, I have not taken your teaching firmly to heart or controlled my mind.

"I do not follow the supreme path which you, my rare *Guru*, have taught. I do not give up my attachment to the world. You have made me mentally aware of the truth that I am not this perishable body. But you have not vouchsafed me practical realization of the truth. A kind master should

control and save his slave and not abandon him in disgust as an incorrigible brute.

“If you continue thus, leaving me poor to go my ways, how am I to be saved? Weakling that I am, I will not correct myself, and you, my Lord and master will not correct me. Have I any help except you in this life or the next? Tell me, what exactly do you intend to do with me? Is this right of you, my *Guru*?”

Bhagavan kept quiet for one or two minutes after I had finished this earnest prayer and then, out of his boundless grace, was pleased to tell me: “Whether I do or don’t do anything, why not simply surrender and keep quiet?”

Here I must say that the only method I have adopted to achieve liberation or Self-realization is simply to throw myself on Bhagavan, to surrender to him completely as lies in my power, and to leave everything else to him. And Bhagavan’s teaching, the last I ever got from him before his *Mahasamadhi*, was just this: “Your business is simply to surrender and leave everything to me. If one really surrenders completely, there is no room for one to complain that the *Guru* has not done this or that.”

This is not a new teaching to me or anyone else. However, coming to me in that context and probably because Bhagavan willed it so, it gave me great satisfaction and solace, convincing me that, whatever appearances might indicate, Bhagavan was looking after me and it was foolish for me to imagine that he was not doing this or that for me or to give way to worry or despondency about it.

To me and a number of other devotees of Bhagavan, he was God, and all in all. We felt as Saint Arunagirinathar felt when he declared to Lord Muruga: “I have none except you, and will follow none, except you.” I have often sung this song before Bhagavan, substituting ‘Bhagavan’ for ‘Muruga’ in the last two lines. But about whomsoever we sang, whichever temple we visited, or whatever image we worshipped, our homage always went to Bhagavan. (*The Maharshi*, Nov- Dec 23)

*****

A Petition

Sneha Choudhury

O precious One! Radiant Sun of life! Ocean of Mercy,
Vast and infinite!
You are the inscrutable, Silent and sure;
A treasure chest of bliss of the deep
Mysterious Being captivating me to explore the
fathomless deep.
To reach you, I swim against the tide of senses and mind,
Ceaselessly steer against the glitter and glam
In vain! As I am tossed unkindly by the mighty ocean
Back on the sandy shores of mundane life.
I petition Thee, O *Antaryami*! Heed my prayer.
Calm the waves to pave the way
For me to pass through, and uncover the treasures
That await when drowned in Thy infinite ocean of grace.

*****

Dream Water to Quench Dream Thirst

There was a time when Ranga Iyer's financial situation was very bad. He was deep in debt and could not find a good job. While on the way to Chennai to look for employment, he came to Tiruvannamalai to see Bhagavan.

He prostrated to Bhagavan, and even before he said anything, Bhagavan remarked, "Ranga! You are a man and can go anywhere and do anything. But your wife and children do not have such freedom. Have you made adequate arrangements for their comfort while you are travelling around in search of a job?"

Ranga Iyer said, "Yes. I have given them some money." Though Bhagavan said, "Alright, if you say so," he did not seem to be quite convinced.

Ranga Iyer left for Chennai. A couple of days later, Ranga Iyer's brother came to Tiruvannamalai. Bhagavan enquired about Ranga Iyer's family, and found out that they were in a very difficult situation. Ranga Iyer himself returned Tiruvannamalai, having failed to secure a job in Chennai. As soon as he saw Ranga Iyer, Bhagavan said, "Ranga, you said that you had made arrangements for your family, but your brother told us otherwise. Your brother says your family is struggling." Ranga Iyer did not say anything, but it was obvious that he was highly distressed.

That night, while Ranga Iyer was lying sleepless and worrying about his pathetic situation, he suddenly heard Bhagavan's kind voice enquiring, "What, Ranga, can you not sleep?" Bhagavan came and sat down beside him.

Ranga Iyer immediately sat up. Bhagavan said, “Are you worrying about your finances? All this is just like a dream. Sometimes you dream that you are being beaten up, and in the dream, you feel the pain. But when you wake up, you laugh at the dream pain. This life is like a dream.”

Saying this, Bhagavan got up. As he was walking away, Bhagavan said, “Would ten thousand rupees be sufficient?” Ranga Iyer felt comforted by Bhagavan’s concern and his loving words.

In a few days, Ranga Iyer found a job as a sales agent in a bus dealership. He proved to be a good salesman and was able to sell quite a few buses. When he added up all the commission he had earned, he found that he had made exactly ten thousand rupees!

(*Ramana Thiruvilayadal Tirattu*, Translation by Lalitha Krithivasan**)**

*** * * ***

The Body Is A Temple

Frank Humphreys was the first European to come to Bhagavan. After his first meeting with Bhagavan, Humphreys noted in his diary: “When I sat before Bhagavan, I realized a very great truth, and that is that this body is a sacred temple and something very precious is enshrined in this body. This becomes obvious from the fact that though Bhagavan’s body remains motionless as a corpse, the Divine Light shines brightly through it. When we sit in front of Bhagavan, something indescribably beautiful happens inside us.” Even today, this power of Bhagavan’s Presence can be felt in the Old Hall. **(***Ramana Thiruvilayadal Tirattu***)**

A Look at Human Functioning

NS Ram Mohan

We may not have looked at the way our functioning as human being happens.

Body's function is not controlled by the individual:

All the knowledge an individual has is the knowledge acquired through the senses. He does not know anything that is not known through one of our senses. But strangely, the functioning of senses just happens and is not in his control.

Thus, if someone touches us, we can't prevent feeling the touch. If there is a smell in the air, we cannot stop smelling, etc. Further, the organs in the body function by themselves, we have no control on them. Heart, lungs, digestion system, etc. function by themselves, and are not controlled by us. Because of their unhindered functioning, we are able to live and act. The three states of our existence, namely, sleep, dream, and waking happen, and they too are not in our control. And yet, we think we are doing everything. Bhagavan Sri Ramana Maharshi says, **"**The body is designed for doing the various things marked out for execution in this life. The whole program is chalked out**.** It comes into existence to do what it is designed to do. Not an atom moves except by His Will, expresses the same truth. As for the freedom for man, he is always free not to identify himself with the body, and not to be affected by the pleasures or pains consequent on the body's activities" Research has shown that our actions are

predetermined; they happen, but we think we are doing them.

Our head is not the seat of consciousness:

Our head, which we consider to be the be the source of our capabilities is not the seat of consciousness, and is incapable of functioning by itself. When we are overtaken by sleep, our head nods off. Every man, irrespective of all the difficulties he encountered during the day, experiences deep peace in his sleep without any effort, whatsoever, on his part. Also, in deep sleep, man (even with so called highest IQ) does not know that he is a human being, that he has a body, a family etc. Again, only when he wakes up, his head rises, and he becomes aware of his being and of the world. This rising of head, when one wakes up, and it's nodding off when one slips into sleep, points to a source, due to which the head nods off and sleep state starts and it raises and the waking state starts. Put in another way, when the light of consciousness from that source is withdrawn from our head, it nods off, and we enter the deep sleep state, and when the head is again illumined by the light of consciousness it rises, mind and senses are activated and we become aware of our being, existence, perceptions etc., and the body functions, as enabled by it. This source is what is known as the Self, or simply, as we call ourself *Aham* or 'I', also known as *Atman*, and it is this source that enables us to function.

Self, the *Mula Shakthi*:

Sri Bhagavan in *Upadesa Saram* describes the Self as *Mula Shakthi*, from which emanate the 1) *Chit Shakthi*,

the light that shines on the brain, the physical seat of mind and imparts consciousness, 2) *Kriya Shakthi*, the one that enables our body to breath *prana*/air or *yayu*, to circulates it in the body, and to act.

Bhagavan Sri Ramana Maharshi says that we are the Self and we are experiencing the Self all the time, and yet, we seem to be not knowing that. However, it is not physical, like an object that we perceive with our mind and senses and can only be pointed to through our experiences/ observations. The purpose of one's life is to know the Self, which is the source of one's (Manifestation and) functioning and happiness or peace and to realize it, that is to 'Be the Self'.

*****

Life Subscription (15 years): Rs.1000/- Annual Subscription: Rs.100/- (Cash/M.O./ D.D./Cheque only), favouring **Sri Ramana Kendram, Hyderabad.** Add Rs.15/- for outstation cheques.

Donations in favour of Sri Ramana Kendram, Hyderabad are exempt (50%) from Income Tax under Section 80G.

Printed & Published by Sri P. Keshava Reddy, Flat No.F-5, Earthwoods, Adjacent Canondale Villas, Kokapet, Ranga Reddy Dist., Hyderabad-500075, Telangana State, on behalf of Sri Ramana Kendram. Printed at Reddy Printers, # H.No.1-9-809, Adikmet, Hyderabad-500044, Telangana State, Published at Sri Ramana Kendram, H.No. 2-2-1109/A, Tilaknagar X-Road, Bathukammakunta, Shivam Road, Hyderabad-500013, Telangana State. Editor: Dr. V. Ramadas Murthy.

Address of Sri Ramanasramam: Tiruvannamalai, Tamilnadu-606 603.
Ph.04175-237200, Office No.: 04175-236624
email: ashram@gururamana.org
For Accommodation: email: stay@gururamana.org
Phone: 04175-237400, website: www.sriramanamaharshi.org

Published on 1st of every month. Posted on 3rd of every month at Patrika Channel, Sec-bad.

RNI - R.No. AP BIL/2000/03031
Printed Matter : Registered Newspaper, Registration No. HSE/742/2024-2026
SRI RAMANA JYOTHI (Bi-lingual monthly in Telugu & English, January 2024)

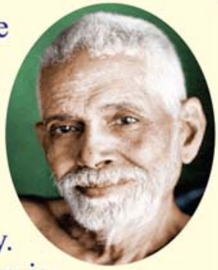

The dead are indeed happy. They have got rid of the trouble some overgrowth- the body. The dead man does not grieve. The survivors grieve for the man who is dead. Do men fear a sleep? On the contrary sleep is courted and on waking up every man says that he slept happily. One prepares the bed for sound sleep. Sleep is temporary death. Death is longer sleep. If the man dies while yet alive he need not grieve over others' death. One's existence is evident with or without the body, as in waking, dream and sleep. Then why should one desire continuance of the bodily shackles ? Let the man find out his undying Self and die and be immortal and happy. (Talks – 64)

- Bhagavan Sri Ramana Maharshi

To

If undelivered, please return to : Tel : 2742 4092 / 9493884092

SRI RAMANA KENDRAM

2-2-1109/A, Batakammakunta, Sivam Road, Hyderabad - 500 013.
email : ramanakendram.hyd@gmail.com
website : www.sriramanakendram.org